

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 58 /Eylül 2021

**Halkların Özgürlük
Mücadelesinde
Yaşıyor**

**"ÇOCUKLARIN ÖLDÜĞÜ VE
ÖLDÜRÜLDÜĞÜ BİR DÜNYADA
HIÇ KİMSE MASUM DEĞİLDİR."**

Recep Tayyip ERDOĞAN

**- Erdoğan'ın
Cumhurbaşkanı Olduğu Ülkede
13 Yılda 20 Çocuk**

Polis Panzeriyle Öldürüldü

5 Yaşın Altında 345

**Çocuk ve Bebek
Hapishanelerde**

"Provokasyona Gelmemek..."

Provokasyona dayalı katliamlar ve pogromlar bir cumhuriyet geleneğidir. Burjuvazi, siyasi iktidarlar hemen her ekonomik ve politik kriz dönemlerinde bu geleneği sürdürdüler. Bu gelenekte din ve koyu bir şovenizm, provokasyonların harekete geçirici ideolojik temelini oluşturmuştur. Katliam ve pogromların yöneldiği iç düşmanlar Ermeniler, Pontuslar, Rumlar komünistler ve Kürtler olagelmıştır. Dış düşmanlar ise iç düşmanların bir uzantısı olarak ele alınan Yunanistan, Ermenistan ve iç düşmanlarının arkasında olduğu kabul edilen "dış düşmanlar"dır. Provokasyonlar ve bunlara bağlı pogrom ve katliamlar dönem dönem bu "düşmanlardan" biri öne çıkartılarak uygulamaya sokulmuştur. İşçi ve emekçiler burjuvazinin uyguladığı bu pogrom ve katliamlara, dini hassasiyetleri ve şoven bir milliyetçilik kullanılarak ortak edilmiştir. Hatta Ermeni ve Süryanilere uygulanan pogromlarda daha sonra bu pogromların hedefi olacak olan halklar da (Kürtler) aynı argümanlarla dahil edilmiştir.

Burjuva Cumhuriyetin kuruluş sürecinde, 1919-23 arasında devletin bekâsını tehdit eden iç düşmanlar, Pontuslar ve Ermenilerdi. 1924-38 yılları arasında öne çıkan düşman Kürtlerdi. Bu süre içinde birçok Kürt ayaklanması, pogromlarla bastırıldı.

Türk kapitalizmi kabuk değiştirirken, yani ticaretten sanayiye geçerken ülkede çok sınırlı sayıdaki çoğu zengin Rumlar, Ermeniler ve Yahudiler yeniden iç düşman olarak öne çıktı. 6-7 Eylül 1955'de Türkiye'nin birçok ilinde bu halklara karşı pogromlar düzenlendi. Pogromlar Mustafa Kemal'in Selanik'teki evinin Türk devlet güçleri tarafından bombalanmasıyla başladı. Önceden hazırlanan plan dahilinde çoğunluğu Anadolu'dan kışkırtılarak getirilen bindirilmiş kitalar önceden işaretlenen

sf 3'de

Türkiye’de Hayvancılık

Ender Aztopal

2006 yılında Kayseri’de profesyonel besicilik yapan bir çiftlik, et kesim fiyatlarının sabit kalması nedeniyle, besiciliği bırakıp, süt üretimine başlama kararı almıştı. Bunun üzerine Edirne, Çanakkale, Balıkesir ve Antalya bölgelerinden 6-9 aylık düveler toplamaya başladılar. Bölgelerden toplanan hayvanlardan kan örnekleri alınarak hastalık taramasına tabi tutuldu. Alınan bu numune kanlarda, Brucella Tüberküloz ve ilerde daha büyük sorun çıkaracak kan kanserine yol açacak hastalık belirtileri saptandı. Öyle ki, bu düvelerin %60-70’i bu şekildeydi!

Bu durumlarda, çiftliğin ilaçlanıp kapatılması ve hastalıklı hayvanların yüksek ısıda kavrulup mikroptan arındırılıp kontrolleri yapılarak satışa sunulması gerekir. Oysa bu hayvanlar hiçbir kontrole tabi tutulmadan, normal kesime gönderildi! Zarar oluşmasın diye, hastalıklı hayvanlar insan sağlığı hiçe sayılarak kesilip piyasaya sürüldü!

Yine 1998-99 yıllarında, Hoştayn ırkı ineklerin ve boğaların alınması şart koşulmuştu ABD tarım politikalarının dayatmasıyla. Bu gündeme gelince; o yılların MHP’li Tarım Bakanı, “kendi ırkımızı koruyalım” dediği için kıyametler koptu. “Hayvancılıkta da mı ırkçılık yapıyorsun” diye saldırıya geçilerek geri püskürtüldü. Böylece, ABD’nin dayattığı tarım politikalarının önü açılmış oldu!

Oysa bu coğrafyanın hayvanları, yüzlerce yıldır edindikleri alışkanlıklar nedeniyle, az verim vermelerine rağmen masrafsız oluşları nedeniyle daha karlıydılar. Çoğunlukla otlaklarda kendileri otlayan akşam eve geliyorlardı. Yani verimliliği ne olursa olsun karlı. Çoğunlukla kendi kendilerine yetmeleri nedeniyle Hoştayn ırkından daha ekonomik olduğu sonraki yıllarda anlaşıldı! Hoştayn ırkı hayvanlar, hassas olduğu için doğal koşullara uyum sağlayamayıp, hastalanmalarının yanında, yedikleri yemden ilaçlara kadar her şeyin uluslararası tekeller tarafından üretilmesinden dolayı, hala sorun olmaya devam ediyor. Bunun sonucunda aile işletmeleri ve tek tek hayvan besleyenler ortadan kalktı. Sözde büyük çiftlik hayvancılığıyla ülkeye hizmet edilecekken, yerli ve yabancı tekellere bağlı bir politika izlendi. Böylece, hem insanların üretimleri yok edildi, hem de ürüne ulaşabilme gücünün yaşanmaya başladığı!

Tarım Bakanlığı doğan yavru desteği sağlamayı sürdürse, sorun daha kolay çözülecek aslında. Böyle olunca, kulak numarası uygulaması sayesinde hayvan takip sistemi kurulmuş oluyor. Bu, Damızlık Büyükbaş Hayvan Birlikleri’nin işini kolaylaştırıyor. Böyle olunca da, 15 ayını dolduran kataloglardan seçilen düveler, -70C derece azot tanklarında muhafaza edilen spermle suni yoldan döllenabiliyor. Bu işlem doğumdan sonra sayım kütüklerine işlenebilirliği sağlıyor. Bu şekilde, Doğuran Kulak Numarası ve Sperm No ile hayvanın Soy Ağacı takip edilebiliyor. Ama bu kadar işlevsel ve olması gerekenler ne ölçüde yapıldı denetleniyor? Bilen yok!

Yine, Urfa’da yabancı-yerli ortaklı bir şirkette vete-

rinerlik stajı yapan stajyerin anlatımına göre; “6-7 aylık gebelikte düşük yapan ve dolayısıyla doğumda telef olan yavruları, Brucella testi için Elazığ Veterinerlik Üniversite laboratuvarına gönderilir. İncelemeler sonucunda Brucella testi pozitif çıkar. Çiftliğin İsraili baş veterineri hayrette içerisinde, ülkesinde hiçbir zaman Brucella vakasına rastlamadığını söyler. İsrail’de hiç karşılaşılmayan mikrop ve bakteri Anadolu topraklarında kol gezmektedir. Brucella mikrobunun halk sağlığı üzerine etkisi ağırdır.”

Et ve Süt ürünleri iyice pişirilmeden tüketilirse Erkek taşıyıcı durumuna gelir. Aile fertlerine bulaştırır. Eklem yerlerinde aşırı ağrı olarak baş gösterir. Kadınlarda lenf bezlerine yerleşir. Kadın gebe kaldığında 6 veya 7. aylarda mikrop döl yatağına inerek düşüklere neden olmaktadır!

Hayvanlarda tedavisi olmayan bir hastalık olduğu için, görüldüğü ahırın kurutulması gerekir. Ahır sonraki süreçte dezenfekte edilir. Yüksek ateşte yakılarak mikrop yok edilmesi gerekir. Ama kar hırsıyla bunları bir çoğu istendiği gibi yapılmıyor!

İnsanda tedavisi olan hastalık bulaşıcılık özelliğinden dolayı hastalık kaynağında yok edilmesi gerekir. Ama öyle olmuyor. Zarar ederiz mantığıyla hileli yöntemlere baş vuruluyor. Yetkililer de buna göz yumunca, kimin neden hangi hastalıkla boğuştuğu bilinmiyor!

Hayvancılıkta Tarım İl ve İlçe Müdürlüklerinin Destek Politikası

Hayvancılık ve Tarım desteklerine örnekleme çiftliğe süt ünitesi kurulacakken, destek başvuru prosedürlerini yerine getirip dosya il müdürlüklerine teslim edilirken aynı ölçekli birinin destek aldığını duyunca, kendinizin alamama durumunu dava etmeyeceğinizi beyan eden bir yazıyı imzalamak durumundasınız! Böylece kayırmaların hoş görülmesi gerektiği baştan tembihlenmiş oluyor. Yani torbili olmayanlar, torpilli olanlardan arta kalanla yetineceğini kabullenirse başvuru yapabiliyor!

Bütün başvurulara verilmesi gereken Yenidoğan yavru desteği, tarla, kira ve mazot desteği gibi destekler prosedüre uyarsa ödenir olmasına rağmen; %50 devlet hibe desteklerinde standart yok ediliyor. Dava açmayı önleyen, dava açmayacağım imzalı beyan suiistimal edilmenin en önemli kanıtı!

Özel bankaların al kullan hasatta ödersin benzeri kredilerinde ise, köylünün tarlası makine ekipmanı ipotek altına alınmakta, devlet onaylı mücbir sebepler dışında borçlar gününde ödenmek zorunda. “Hibrit tohum, gübre parası ve sulama birliklerine ödenen su parası ve kullanılan mazot paraları peşin ödenir” denilen belgeler imzalatılarak, bankalar ve diğer finans kuruluşlarının riski sifıra indiriliyor, “küçük üretici ne yaparsa yapsın, büyükler bir şekilde işin içinden çıkarlar” deniliyor açıkça!

Hal böyle olunca iş doğaya kalıyor. Havalarda mevsim normallerinde seyrederse, verim alınıyor. Böylece borç ödeniyor en azından. Tersine olursa, mal-mülkte elden gidiyor! Ve icra takipleriyle başlayan süreç, tarlaların yerli ve yabancı sermayeye devrine kadar varıyor! Bu süreç böyle devam edince, üreticiler kendi tarlalarında en az ücretle en fazla verim elde etmek üzere çalışmaya başlıyorlar!

“Provokasyona Gelmemek...”

Ermeni, Rum ve Yahudilerin ev ve işyerlerini yağmaladı, yağmalanan mekanlar yakıldı, onlarca kişi öldürüldü, yüzlercesi yaralandı. Pogromdan kurtulanlar ülkeyi terk etmek zorunda kaldı. Bu yolla, kabuk değiştiren kapitalizme önemli bir sermaye birikimi sağlandı. Türk kapitalizminin 1960 sonrasındaki hızlı sanayileşmesinde, el konulan bu birikimin önemli bir payı olduğu açıktır.

60’lı yılların sonlarında öne çıkan iç düşman “kökü dışarda” komünizmdi. Devrimcilere karşı düzenlenen pogromlarda bu kez devletin eğitip donattığı paramiliter güçler de (MHP, Ülkü Ocakları vb.) kullanıldı. Kanlı Pazar, 1977 – 1 Mayıs, Kahraman Maraş, Çorum, Malatya, bu dönemdeki katliam ve pogromlardan sadece birkaçıdır. Bu saldırılar 12 Eylül ile en tepe noktaya çıktı. 12 Eylül ile devlet aygıtı, işçi ve emekçileri koyu bir baskı altına tutacak biçimde yeniden dizayn edildi. Türk ekonomisinin dünya emperyalist-kapitalist sistemine entegrasyonu ile sanayi büyümesi de hızlandı. İşçi ve emekçilerin sindirildiği, haklarının budandığı bu ortamda sermayenin kârları katlandı. 80’li ve 90’lı yıllarda pogrom ve katliamların ana hedefi gelişen Kürt ulusal mücadelesi ve Kürt halkı oldu. AKP bütün bu gelişmelerin bir sonucu olarak 2000’li yıllarda iktidar oldu. 90’lı yıllarda yaşanan büyük krizle daralan ekonomi yeniden büyümeye başladı. Büyüme ve bunun işçi ve emekçilerde yol açtığı illüzyon 2008 dünya kriziyle tersine dönmeye başladı. Değişen durumla birlikte baskı, pogrom ve katliamlar da kaldığı yerden yeniden gündeme geldi.

7 Haziran 2015 seçimi AKP’nin iktidarını sürdürmekte zorlandığını ortaya koydu. Bu durum saldırı, pogrom ve katliamlarla sağlanan istikrarın bozulmaya başladığını, üstelik bunun derinleşen kriz koşullarında gerçekleştiğini gösteriyordu. Ulusal ve uluslararası sermayenin desteğiyle AKP’nin yeniden iktidar olması için her şey yapıldı, Kürt halkına yönelik pogromları Türkiye’nin birçok ilinde patlatılan bombalar ve katliamlar izledi. Ardından “mizansen darbe senaryosu” devreye sokuldu, olağan üstü hal ilan edildi. Anayasa değiştirilerek dört başı mahmur bir oligarşik diktatörlük kuruldu.

Aradan çok kısa bir süre geçmesine rağmen bugün bu diktatörlük ekonomik-politik kriz, yolsuzluk ve yoksulluğun yol açtığı toplumsal değişimle sarsılıyor. Pogrom, katliam ve baskılar eğik düzlemde hızla aşağıya doğru kayan AKP’nin kayışını engellemeye yetmiyor. Ama bu durum iktidarın normal yöntemlerle değişebileceğine işaret etmiyor. Geriye doğru bakıldığında, Cumhuriyet tarihinin her kritik döneminde iktidar değişimi darbeler ya da zincirleme provokasyonlarla gerçekleşmiştir. Bu kritik dönemlerdeki seçim sonuçları sadece bu sürecin (hileli seçim oyunları; seçim sistemindeki değişiklikler, oy çalmalar vb.) onaylanmasından başka bir şey değildir. Bugün yaşanmakta olan da budur.

İstatistikler, oy oranlarının sürekli düştüğüne işa-

ret etse de AKP baskı aygıtını ve parasal gücü elinde bulundurmaktadır. 19 yıllık uygulamalarıyla bir suç örgütüne dönüşen AKP’nin iktidarı olağan bir seçimle bırakmasını düşünmek en hafif deyişle ahmakça bir saflıktır. İşçi ve emekçiler açısından ahmakça saflık olan bu durum burjuvazi ve burjuva muhalefet için bilinçli bir seçimdir. Çünkü burjuvazi, kitlelerin kendiliğinden de olsa değişim istemiyle sokağa çıkmasının taşıdığı potansiyel tehlikeyi biliyor. Kitlelerin aktif olarak katılmadığı kontrollü bir geçişi sağlamak için sürekli, kitleleri pasifize edecek senaryolar üretiyor.

Uzunca bir dönem, izlediği dış politika, uluslararası uyuşturucu ve kara para ticaretindeki rolü ileri sürülerek AB ve ABD’nin AKP’yi iktidardan düşürmek için düğmeye bastığı/basacağı algısı oluşturuldu. Merkel ve Biden’le görüşmesinin ardından, bu olasılık ortadan kalkınca, Erdoğan’ın hasta olduğu ve iktidarı yürütemeyeceği algısı geliştirildi, AKP ve Erdoğan’ın oy oranlarındaki istatistiki düşüşlerle bu algı daha da güçlendirildi. Bütün bunlar işçileri ve emekçileri evine hapsetmek, tepkilerinin ve öfkelerinin sokağa taşmasını engellemek için yapıldı, yapılıyor. Öyle ki, Muhalif burjuva partilerden, kimi reformist çevrelere ve Peker de dahil “önemli” kişilere kadar birçok parti, örgüt ve kişi; işçileri, emekçileri, Alevileri ve Kürtleri sokağa çıkmamaya, provokasyonlara gelmemeye çağırdı, çağırıyor.

Gerçekte dünyanın hiçbir yerinde işçilerin, emekçilerin kendi ivedi çıkarlarını savunmak için sokağa çıkmaları provokasyon olarak değerlendirilemez. Bu tür kitle eylemleri asla iktidarın lehine sonuç vermez ve vermemiştir. Asıl provokasyon işçi ve emekçileri toplumsal değişimin öznesi değil de nesnesi olarak gören bu burjuva, reformist anlayıştır. Tersine; bir dizi öznel nedenlerle yarı yolda kalsa da, kısmî bir değişimin kapısını aralayan işçi ve emekçilerin kendiliğinden de olsa mücadeleye aktif katılımlarıdır. Son dönemde işçi ve emekçiler nerede sokağa çıktılarsa orada bir değişimin önünü açtılar.

Ne tür bir değişim istediklerinin tam olarak bilincinde olmasalar da değişim isteyen toplumsal güçlerin mevcut güçsüzlüğünü baz alarak provokasyona gelmeme adına eylemsizliği savunmak burjuvazinin değirmenine su taşımaktır.

2011’den bu yana yaşananlar AKP’nin içerde ve dışarda provokasyon düzenlemek için geniş olanaklara sahip olduğunu gösteriyor. Bunun için kitlelerin eylemliliğine ihtiyacı yoktur. Tersine, provokasyonları boşa çıkaracak tek olanak kitlelerin eylemliliğidir. Bugün için devrimci hareketin kitleleri harekete geçirecek bir gücü olmadığı açık olsa da hem devrimci hareketin böyle bir olanağı yakalayabilmesinin hem de iktidarın provokasyonlarını engelleyebilmenin tek yolu kitlelerin eylemliliğidir. Komünistlerin bu koşullardaki görevi, burjuvazinin kontrollü bir geçişi sağlamak üzere ileri sürdüğü pasifist sloganlara karşı durmak, kitlelerin bağımsız eylemini desteklemek ve yaygınlaştırmak olmalıdır.

Fındık Kadar Akıl

Mustafa Özkan

Fındık kadar akıl yeterli aslında. Çok çok akıllı olmaya gerek yok, asıl düşmanı görmek için! Şöye bir gözleri açıp, at gözlüklerini dereye fırlatmak yeterli. Bahçe dibinde veya yayla düzlerinde sırt üstü yatıp gözleri göğe dikerek düşünmek de yeter. Bunları yaparken fındık kadar akıl ve bu akli yönlendirecek biri olsun yeterli.

Asıl düşman bir avuç azınlık ve onların başımıza getirdikleri yöneticileri. Hem de sizlerin temsilcisi diye yutturdıkları asıl düşman. Tüm yönetim erkiyle kurguladıkları bugünkü düzen asıl düşman. Düşmanı belirlemediğimiz sürece mücadeleyi kazanmak olası değil. Asıl düşmanın senden-benden ve yerli-yabancıasına bakmadan, senden farklılıklarını algılamadan ne savaşında başarılı olabilirsin, ne de bu dünyada sana dur durak olur!

En az oy verenin %60 oy verdiği yöre halkına, iktidarın verdiği fındık taban ücretleri yadırganarak, verdiğimiz oyun kaçta kaçını verdiler diye yakınmalar ve tiye almalar yaşıyor, özellikle Doğu Karadeniz Bölgesi'nde! %60 değil de % 100 oy verseydiniz farklı mı olurdu? Veya seçtiğiniz biri herhangi biri değil de, öz kardeşiniz olsaydı farklı mı olurdu? Çocuk işçiliği yasak deyip çoluk çocuk güneşin altında 12 saat çalışanlardan birini başkan veya başvekil seçseydiniz daha farklı mı olurdu? Sırtında ki sepetle bahçeye yemek taşıyan delikanlıyı seçip bir deneyin bakalım farklı mı olur yapacakları?

Sistem değişmedikçe, dünyanın başına musallat olan kapitalist barbarlık yok edilmedikçe kimi seçerseniz seçin, farkı ukalalıkları! Farkı, kandırıkçılıkları! Farkı, sendenim diyerek sırtına biraz daha kambur koymaları. Farkı, bizim çocuk denildiği için biraz daha uyutmaları!

"Efendim nasıl oluyormuş da, bizim ülkemizin yöneticisi, yabancı Ferrero'ya bizim fındığımızı peşkeş çekermiş!" Senin yöneticinin değil ki! Senin seçmiş olman senin olduğunun göstergesi değil ki! Çünkü o arenaya günün iktidarını sen sürmedin ki! Kazanması için senin verdiği oylardan daha değerli katkıları olanlar başkaları... senin oyun ne ki?

Bu sistem, arkana aldığın güçle orantılı iktidar yapıyor, bazılarını! Kaba gücün temsilcisi bunlar! Senin oyun noter katipliğinden başka bir şey değil. Şu anki iktidarı değiştirme provalarına bir bak bakalım, senin hiçbir dahilin var mı? Dört bir yan oy da oy diyor! Oyu alınca ne yapacağım diyen yok. Ben gelirsem gül gülistan diyor... bir de sen gel diyen yok! Bu ülkede yaşayan insan topluluklarının oranına göre iktidara ortak olalım diyen yok. Bir grup "ülkenin tamamı çok güzel yaşıyor, öyle olduğu içinse benim yönetmem lazım" diyor; diğer grup, "ülkenin %60'ı

çok yoksul, %20'si eh işte, % 10'u şöyle böyle geçiyor; %10'u ise ballı börek" diyor ama "ben yöneteceğime kötü durumda olan %80 yönetsin" demiyor!

Ferrero nereden çıktı? Diğer fındık patronlarının yanında esamesi bile okunmayan Oltan Fındık sayesinde değil mi? Çok sevip, çok oy verdiği insanların dünyasına göz kırptığı için palazlanan bir kuruluş olduğunu benden daha iyi bilirsiniz Oltan Fındık'ın. Bu firma palazlandırıldıktan, ülke ihracatının büyük bölümünü ele geçirdikten sonra tüm haklarını Ferrero'ya devretmedi mi? Yani çok çok oy verdiği insanlar, kendilerini bu ülkeye sokmak için uluslararası savaşım verdikleri bir oluşumun tarafını mı tutacak günün iktidarı, sizin mi?

Hem Ferrero'dan önce fındığın patronu siz miydiniz? Hayır! Hamburg piyasaları yön veriyordu fındığa. Bu kadar aleni değildi belki ama öyleydi. Her ilde sözde fındık borsaları vardı, fiyat Hamburg Borsası'nda belirleniyor, buradakiler, açıklıyorlardı, o kadar... şimdi de var borsalar!

Bir de yerli olsun, ne fark eder? En sevdiğiniz bir fındık patronun veya şirketini fındığın belirleyicisi olarak saptayıp, verin yetkileri ona! Bakalım ne değişir? Hiçbir şey! Sen kendini belirleyici kılmayınca değişen en yerli veya milli olsa neye yarar?

Onun için sistemi değiştirmek lazım. Tek tek fındığın fiyatının özlemini çeken rumuzlarla paylaşımlarda bulunmak yetmez, yetmiyor. Yüz binlik mitingler çok önemli elbette ama milyonluk mitingler bile işe yaramıyor zamanla... mitingden sonra eve gidip sırt üstü yatıyorsan!

Her aksaklıkta, her soygunda olduğu gibi, bu soygunun da sonunu getirmek için, bu barbarlıktan kurtulmak lazım. Kurtuluş, İşçi Sınıfı'nın ellerindedir. Onun için acilen İşçi Sınıfı'nın politik örgütünü diriltip, savaşım alanlarına sokmak lazım. Bu durumun ne kadar elzem olduğunu fındık üreticileri anlıyor ama derleyip toparlanamıyorlar. Çünkü onların "İşçi Sınıfı'nın kazanımlarından ve iktidarından bize ne" diyecek halleri kalmadı. Büyük çoğunluğunun hali, bahçesinde 12 saat çalışıp 120 lira yevmiye alan işçiden daha beter!

Kuzular Sessiz Sahipleri de! Nazım Kaldırım

Ülkede iktidar seçimle değişecekse, yavaş yavaş halef belli olmaya başladı. Sanırım bazılarının hayalleri yine başka bahara kadı. Seçmen nezdinde, İYİ Parti ve Akşener ikinci parti olmaya doğru ilerliyor. Çünkü bu ülkede iktidarlar ya darbeyle değişir, ya da mağdur olmayan mağdurlar oluşturmakla. Bu değişim sessiz kalma, seyretme veya yalnızca oy vermeye indirgendiğinde gelen iktidarlar, oy aldıklarından ziyade iktidara taşıyanların yararına işlere başlarlar... bu da çağdışı kapitalizmin kurallarından biri!

Dahil olmak lazım her şeye. Asıl mağdurların örgütsüzlüğünü biliyoruz. Öyle olunca da dahil olma girişimleri işe yaramaktan ziyade, zararlı oluyor. Tek tek başkaldırıları, mağdurları morallendiriyor belki ama çabuk yok edilip sönümleniyor.

Yani, ben zarar görmeyeyim de güzellikler bir şekilde olsun kafasında herkes. Sürekli saldırıya uğrayacaksın, kuzu gibi ses çıkarmayacaksın, oy günü gelip oyunu atacaksın, televizyonların karşısında yüzdelikleri izleyip, kendi oy verdiğin kazandığı zaman, senin dertlerinin dineceğini varsayacaksın! Olmaz öyle şey... olmuyor, olmayacak!

Zamanla öyle bir hal alıyor ki bu durum; asıl seyirciler de bıkkınlık yaratıyor. Farkında olmadan “kendi mabedini koruyamayan bizi mi koruyacak” demeye başlıyor, ülkenin asıl çoğunluğu olan korunma meraklıları!

CHP’nin liderine sataşmalarla başladı, iktidara hazırlık. Sonra bizzat saldırılar. Nasıl olduysa Artvin’e PKK gelip bazuka attı! Bir hayvan hırsız tarafından boğazlanmaya, bu kalemin bir bacı tarafından yakılmaya kalkışıldı! Taraftarlardan tık yok. Sorana bizi so-kağa çekiyorlar yanıtı. Korktuğunu bile söyleyemeyen babayiğitler yani. Sokalar boş kalınca, doldurulmuyor sanıldı. Şimdi iti kopuğu kol geziyor sokaklarda! Onurlu yorgun demokratları bile arar oldu sokaklar ama onlar da yorgunluktan bitkin durumdalar şimdi!

Zara’da “nerede yoksul? Eğer varsa gelsin zekat vereyim” diye ahkam kesen aşağılığın bile karşısına çıkan biri olmayışına şaşıp kalıyorum. İYİ Partili hiç kimse mi yok orada? Veyahut ta Zara’da evine hiç para girmeyen biri mi yok?

Donunu çekemeyen aşağılık, insanları aşağılayarak “gelsinler zekat vereyim” diyor, zekatın nasıl verildiğini bile bilmeden.

Yani kuzular sessiz! Kuzuların kurtarıcı adayları da öyle. Hal böyle olunca, elinde değnek olan kurtarıcıya yaklaşıyor, kuzular! Yanında aslan yürekli köpekleri de varsa iş tamam!

Bu da, “bu kadar zalimlikler, bu kadar beceriksizlikler ve bu kadar başarısızlıklar yaşatan bir iktidarın, nasıl oluyor da hala %40’lar civarında seyrettiğine inanmıyorum” diyenlere gitsin....!

Yoldaşlar;

Şimdi de sıra duygusallıktan sıyrılıp onun yaşamı, mücadelesi ve seçkin devrimci kişiliği ile, bizlere ve özellikle genç kuşaklara emanet ettiği, aynı zamanda kavgamızda ve tüm yaşamımızda yaşatmamızı istediği devrimci mirasından -deyim yerindeyse vasiyetinden- söz etmek istiyorum.

Selami yoldaşım en sevdiği sloganlardan biri, “TEK YOL DEVRİM, SİLAHIMIZ PARTİ!” belgisiydi. Denilebilir ki, bütün hayatının ve devrimci mücadelesinin kıvılcığı çizgisini oluşturan bu sloganın içeriğidir. O, gerçek bir partizandı. Şunu çok iyi biliyordu; devrimci bir partiye sahip olmazsanız eğer, muazzam bir devrimci enerjiyle yüklü bir isyan patlasa ve bir devrimci durum yaşansa bile bu muazzam enerji kesinlikle boşa gidecek; Devrim, yenilgiye uğrayacak, karşıdevrim galebe çalacak, devrimci güçler ezilecek ve sonunda devrimin meyvelerini düşman sınıf burjuvazi toplayacaktır.

Ona göre parti işçi sınıfının en etkili silahıdır ve proletarya bu silahı kuşanmadan kesinlikle tarihsel misyonunu yerine getiremezdi.

Selami yoldaş bilinçli tarihi boyunca işçi sınıfının kurtuluşu ve kurtuluşa rehberlik edecek partiyi örgütlemek için savaştı. O bu savaşın bir emekçisiydi. En önemli görevlerle üstlendi, ama en sıradan “küçük işleri” yapmaktan geri durmadı. Üstlendiği görevleri yerine getirirken asla yakınmadı, gerekçelere sığınmadı. Sürekli olarak devrimci teorinin önemini vurguluyordu, ama devrimci pratik olmadan teorinin dönüştürücü bir güç olamayacağını da biliyordu. O kendi yaşamında bu ikisini birleştiren ender komünistlerden biriydi. Bu tarzı bize emanet ederek aramızdan ayrıldı. Devrime adanmış kişiliği ve manevi gücü hep bizimle olacak. Anısı komünizm mücadelesinde yaşayacak.

Suçlu Mülteciler mi?

Mustafa Özkan

Koca koca vekiller, televizyon kanallarına çıkıp şöyle diyor: Çocuğumuzu alıp parka gidemiyoruz arkadaş, bu nasıl iş, Türkler bu ülkede kendi parklarına da gidemeyecekler mi? Diğeri çıkıyor, onlar olmasa batarız, çalışacak insan bulamayız! En solcular! “bunların ne işi var buralarda, hepsi savaşıcak güçteler, ülkeleri için savaşsınlar, hele ki Afgan göçmenlerine ifrit oluyorum” diyor! Bu söylemleri 12 Eylül faşizmi yıllarında savaşmadan binbir türlü yollar deneyerek mültecilik sıfatı kazananlar deyince hep ifrit olmak bizlere kalıyor! Avrupa ülkelerinde çalışırken, az çok kötü muamele görmüş insanların bu kervana katılarak “bunların bizim ülkemizde işi ne” deyip oradakilerin “yabancılar defolun” demelerine kızmalarına, üzülmekten başka yapacak şey yok, çünkü onlar gaza çabuk geliyorlar!

Göçmen, mülteci, sığınmacı ve ilticacı ne dersiniz deyin; herkes bir yerlerden bir yerlere göç etmiyor mu? Dünyaya geldikleri günden bu yana göçertilen Roman vatandaşlarla, Suriyeli mültecilerin kavgasına tanık olmuştum, Samsun’da. Yahu neden kavgaya ediyorsunuz diye sorduğumda; “hocam, bunların bizim ülkemizde ne işi var, çok gürültü yapıyorlar, rahatsız ediyorlar bizi” diyordu bir Roman kavgacı!. Oysa Samsun’da onları yerel yönetimler şu anda ünlü bir alışveriş merkezinin arkasındaki yerlerinden üç kez sürerek insansız bölgeye doğru taşımış, şimdi biraz daha yukarılara taşınması için planlar yapıyordu! Aynı Roman vatandaşlara kaç kez ırkçıların sözlü ve şiddet içeren saldırdıklarının haddi hesabı yok!

Hiç kimse neden o kadar yolu teperek bir yerden başka bir yere gidiyor insanlar ve en çokta bizim ülkemizde kalmak zorunda kalıyorlar diye sormuyor. Asıl sorumlular savaşları çıkaranlar mı acaba demekten bile korkuyor insanlar. Suriye’de Cuma namazı kılma hayalleri olmasaydı, o insanlar buraya gelmeyi akıllarından bile geçirmezlerdi. Zaten Suriye’nin önemli bir insan yoğunluğu buralardan giden göçmenlerden oluşuyor. Ver gazı, çıkar savaş insanlarının hepsi savaşmak zorunda değiller ya! Savaşmak istemeyenlere, evi barkı yıkılanlara, aileleri parçalanlara bir de buraları hayal ülkesi haline getirmeler eklenince, insanlar kopup geliyor!

Aslında nereden gelirse gelsin, gelenlerin büyük çoğunluğunun burada durma diye bir niyeti de yok. Hayaller Avrupa! Ama burası mülteci kampı olarak düşünülmüş ulusal ve uluslararası sahtekarlar tarafından. Gelmelerine izin verip, kapılı veya kapısız geçiriyorlar ve sonrası kapalı!

Yerinizden bir koptunuz mu, geri dönüşün müm-

kün olmadığını herkes bilir. Çok az insan “ne olacağına olsun” diyerek geri dönmeyi göze alabilir. Mübadele yıllarında buradan Yunanistan’a oradan buraya geri dönmek isteyip de “acaba ne derler” diye dönme cesareti toplayamayanların ne kadar olduğunu bilen var mı? Bulgaristan’dan gelenlerin bir çoğu geri dönmedi mi, gidince hoş karşılanmayacaklarını bile bile? Hatta Anadolu’dan İstanbul’a giden biri bile geri dönmeyi göze alamaz “dönünce ne derler” diye de, sabahçı kahvesinde sabahlayıp, işçi pazarlarında pazarlandığını gizlemek için ne hikayeler uydururlar!

Ülkemize gelip, yarı tutsak edilen bu insanlar nerede yaşarlarsa yaşasınlar, bir şekilde kullanıyor sistem. Kapitalistlerin işine geliyor, ucuz emek! Politikacıların bir bölümünün işine geliyor, hem duygu

sömürüsü yapıp ne kadar insancıl olduğunu gösteriyor, hem bağlı olduğu büyük burjuvaziye ucuz iş gücü bulup, yerli işçilerinde ücretlerini aşağı çekme aracı olarak kullanıyor, hem de başka ülkelerin mülteci akınından korkmalarını fırsata çevirerek rüşvetler alıyor! Politikacıların diğer bölümü ise, bu görünümü milliyetçi duygularla cilalayarak, rahatsız olanların rahatsızlıklarını kaşıyıp oy devşirmeye ça-

lışıyorlar. Hepsinin sorumlu olarak işaret ettiği ise, yurtlarından edilip çaresizlik batağına batmış insanlar!

Oysa asıl sorumlu sözde mülteci seviciler ve karşıtları. İşletmelerinde karın tokluğuna insan çalıştıranlar sorumlu. O insanların kayıtsız çalışmasına göz yumanlar sorumlu! Asıl sorumlular savaşları çıkaranlar. Önce Taliban'ı dost belleyip palazlandırdıktan sonra, düşman eyleyip savaşmış sonra da bırakıp kaçanlara ses edemediğiniz sürece "neden Afganistan'dan bıçkın gibi delikanlılar geliyorlar" diye soramazsınız ancak ama onun şimdilerde albenisi olsa bile tarihin kirli sayfalarına gireceğinden kimsenin kuşkusu olmasın!

Kısacası, sorumlu başkası ama başka yerlerde arıyoruz sorumluyu! Ankara'da prova edilen oyunun devamı olacaktır mutlaka. O oyuna gelmek elbette hüsrana ama izlediğimiz sürece kaosu ne demek olduğunu o zaman göreceğiz! Aynı sınıfın insanların ayrı ulustan olmaları nedeniyle birbirlerine karşı düşman edilmesinin kaosu herkesi altına alır. Özellikle de ben solcuyum, sosyalistim veya demokratım diyenleri!

Gençlerin kavgalarında bir gencin ölümünün tam olarak kanıtları ortaya konmadan, tam olarak kimin kimi öldürdüğü belli olmadan yapılan saldırıları hafızalara iyice kazımak lazım: Onları hafızalarımıza kazıyacağız ki, olacakları daha iyi anlayacağız. "Korkudan yataklara sığınan mülteci çocuklarının yerine koyun kendinizi. Varsayalım katil mülteci genç, katil olmayanın ne suçu var? Sizin hiç mi ahlaksız yakınınız yok? Varsa siz de mi ahlaksız oluyorsunuz?" Diye sormak lazım, uluorta veya kendimize!

Solcuların, sosyalistlerin, demokratların ve komünistlerin görevi, mültecilere söz söylemek değil, onların yanında durmaktır. Onlar bu ülkeye girer girmez, ne yaptıklarının anlamak için ilişki kurmaktır. Eğer güçleri yetiyorsa, bu insanları göçer hale getirenlere kafa tutmaktır!

Bunun için örgütlü olmak lazım olduğunu özellikle bizler biliyoruz, ama değiliz! Onun için her kafadan veya her işkembeden bir sürü sesler çıkıyor belli! İstenilen düzeyde, bu sisteme kafa tutacak bir örgütlülük düzeyine varamadığımız açık. Bunlar bizim başarı veya başarısızlık hanemize yazılacak bunu da biliyoruz! Ama insan olarak, geçmişten getirdiğimiz birikimlerimiz veya deneyimlerimiz de mi bu konuda bize bir ışık tutamıyor?

Pandemi ve Aşı

Nevzat Eraydın

Covid19 virüsünün ortaya çıkışından bu yana yaklaşık iki yıldan fazla bir zaman geçti, tartışmalar bitmedi. Toplumun hemen hemen her kesimini etkileyen virüs en çok da yoksul kesimi, emekçileri etkiledi. Kapanma süreçlerinde, gerçi bu kapanmaya ne kadar kapanma denir o da tartışmalı, mağdur olan işçi sınıfı ve küçük işletme sahipleri oldu.

Kış sürecinde vaka sayıları 60 binlere yükseldi. Ölüm arttı. Tüm bunlar yaşanır ve herkese her şey yasakken, AKPHınca hınç dolu kongreler yaptı. Vatandaşların cenazelerine izin verilmezken, tarikat cenazelerine izin verildi.

Pandemiden kurtulmanın, virüsü yenmenin tek yolunun toplumsal bağışıklık olduğu uzmanlar tarafından anlatılmaya çalışıldı. Aşıya en geç ulaşan ülkelerden biri olduk. Aşı için önce Çin'le, o olmayınca Rusya'yla o da gerçekleşmeyince Biontech'le anlaşmalar yapıldığı açıklandı. Yerli aşının yetişeceği müjdelendi. Bu oyalamalarla halk sakinleştirilmeye çalışılırken turizm sektörünün etkilenmemesi için kısıtlamaların etkisini gösterdiği söylenerek hızlı bir şekilde vaka sayıları aşağıya çekildi.

Yeterince turist geldi mi? bilmiyoruz. Pandemi sürecinin en başından beri süreci şeffaf ve doğru yönetemeyen iktidar, aşı konusunda toplumu ikna edemedi ve en son olarak Alman aşısının daha etkili olduğu açıklamasını yaptı. Sağlık Bakanı aşı firmasının yetkilisini bir basın açıklamasına dahil ederek aşının geleceğinin garantisini vermeye çalıştı.

Bugün geline nokta, okulların açılmasıyla tekrardan vaka sayılarının artması gündeme oturmuş durumda. Tekrar bir kapanma sürecine mi girilecek tartışmaları yapılırken bu kez fatura aşı karşıtlarına kesilmeye çalışılıyor. Vaka sayılarının artmasından aşı karşıtlığı sorumlu tutuldu.

İktidar ve Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın "aşı karşıtı olanlara saygı duyuyorum" açıklaması neyi ifade ediyor, bu açıklamadan ne anlam çıkartmak gerekiyor diye düşünmemek elde değil. Bunun iki sebebi olabilir; birincisi ya yeterince aşı yoktur ya da kendilerine yönelecek tepkiyi aşı karşıtlarına yönlendirme isteğidir. Fakat asıl önemli olan vaka sayılarının artmasıyla tekrar bir kapanma ihtimali var mıdır?

Ekonominin bu kadar kötü olduğu bir durumda yeni bir kapanma durumu, işçi ve emekçiler için daha çekilmez kılacaktır. İktidar büyüyecek öfkeyi aşı karşıtlığıyla absorbe etmek istiyor. İşçilerin emekçilerin en küçük eylemi; polis copu, jandarma dipçiğiyle engellenirken aşı karşıtlarının eylem yapmasına izin verilmesi, hatta eylemin büyütülme-ye çalışılmasının önemli nedenlerinden biri de büyüyen bu öfkedir. AKP aşı karşıtlığı üzerinden yeni bir toplumsal kuttuplaşma yaratmak istiyor, oysa yaşanan olgular ve olayların baş sorumlusu, kapitalizm ve burjuva iktidarlardır. Bu oyunu bozmanın yolu öfkeyi kapitalizme ve siyasi iktidara yöneltmektir. Örgütlü toplum bilinçli toplum demektir.

Örgütlen özgürleş.

Ağlaşmak Yeterli Değil!

Alper Kayıkcı

Başka ne bekliyorduk? ABD, Afganistan'a iyilik meleği olarak gitmedi herhalde? Öyle olsa, öncelikle melekliğini kendi halkına gösterir. Sonra; Taliban, ABD'nin kendi projesi değil miydi? İkiz kulelere saldırı, sıkışan Emperyalizmin iyilik melekliğine soyunup, güzel görünme eylemlerinden olup olmadığını biliyor muyuz? Veya ellerinde büyüttüklerinin hizaya gelmesini sağlamak için bir araç olup olmadığını?

O kadar zararı oldu, o kadar insan öldü denilebilir. Zarar ne ki ABD için? Ondan bundan çaldıklarının bir kısmının yok olması çok mu önemli? Ölen insanların bir anlamı mı var sanıyorsunuz? Onlar da birer meta, hem de parasal değeri olmayan metalar, kapitalist sistemin ağababası için!

Alavere dalaverelerden sonra, Taliban'a yol açıp ülkeyi teslim ettiler; komşu ülkelerin hiçbirinde olmayan silahları onlara devrederek! Kukla liderler ve insan savaştıran kukla askerler, yükünü tutmuş bir vaziyette terk ettiler ülkeyi! Aksi olsa, yani savaşçılar savaşçı, yöneticiler yönetici olsa bir gün bile direnmeden terk ederler miydi ülkeyi?

Demek ki, uğruna savaşmadığın, savaşımı başkalarına havale ettiğin, kurtarıcılar aradığın bir dünyada sana özgürlük ve yaşam hakkı yok! Onca yıldır, dünyanın canavarının hamiliği altında hayaller kurma yerine karşı durmayı akıl edebilseydi, şimdi uçakların iniş sistemlerine sarılanlar, belki yine ölürlendi ama dramatik bir şekilde değil, kahramanca!

Şimdi üzülüyoruz, orali insanların çekmesi muhtemel olan zorluklara. Üzülüyoruz Afgan kadın ve çocuklarına! Baş kesik insan figürleri görebilme ihtimalimize üzülüyoruz! Kadınların taşlanma görüntüleri geliyor gözlerimizin önüne! Köle bile sayılmayan, hayvandan bile geride tutulan kadınlar ülkesine geri dönülecek diye kaygılanılıyor, ağlaşıyoruz hep birlikte! En çok da "lanet olsun size" diye isyan eden kadın politikacıya üzülüyoruz! Çünkü onu medya organlarında görme şansına eriştik!

Ama boyun eğmeyenler de var aynı ülkede! Penşir şehrinde ki kadınlar, elde silah oldum olası savaşıyorlar. İsterseniz onlara eskiden terörist demiş olun veya şimdi yeni yönetime göre terörist ilan edilmiş olsunlar! Onlar savaşmayı seçtikleri, gerçekten kendi hakları için savaşmayı seçtikleri

için teslim olmayan tek yer onların oralar!

Belki de kadınlar kurtaracak bu dünyayı. Ama savaşkan, gözünü budaktan esirgemeyen kadınlar! Ağlaşmakla olmuyor! Ne kadar şirin gözükürse gözüksün, senin adına ben yaparım diyenlere güvenmek de hiç olmuyor!

Ağlayalım Afgan kadınlarının şimdiden başlarına geleceklere... onlardan çok. Ağlamakta bir insani durum. Üzülelim elbette, nasılsa elimizden üzülmekten başka bir şey gelmiyor! Ama en çok da savaşan ana gövdesi kadınlardan oluşan savaşçıları dünyaya duyuralım ki, asıl onlar duyulsun! Onlar yalnız olmadıklarını bilsin, en azından. Adlarını dünyanın başka bir ucunda duyanlar olduğunu bilmek ne kadar önemli olduğunu yaşamadan bilemeyiz! Dünyanın diğer ucundan selamlarımızla bir kat daha onure edilsinler ki, karanlıkların yerine aydınlıkları getirebilsinler!

Çünkü, ağlaşan insanları çarşaf çarşaf servis eden semaye basını, savaşanlardan hiç söz etmiyor! Sözde çok kızdıkları Taliban'ın tek giremediği yer olan yerleri hesaba bile katmıyor sermaye basını! Gün gelir bize de kafa tutanlara örnek teşkil eder diye!

Zaman Metin Lokumcu Zamanı

Selami Yaşar

Rize’de maldan mülkten geçmiş, yakınlarını sel yataklarında arayanların aklına Metin Lokumcu geliyor mudur acaba? Karadeniz Sahil Yolu’nun verdiği zararlardan mustarip olanların aklına geliyor mudur Metin Lokumcu? Biraz az masraf olsun diye dere yatağına orman deposu kurup Ayancık’ı harabeye çevirenlere mi daha çok itibar ediyordur, tomruklar arasında yakınlarını arayanlar; yoksa Metin Lokumcu’ya mı? Bozkurt’ta “aracımı almaya gittiğimde evimle bağlantım kesilmişti, çocuklarımla balkondan görüşebildim ancak. ‘anne sen buraya gelme, bizim durumumuz iyi’ dedi çocuklarım. Son duyduğum sözleri de bu oldu” deyip karalar bağlayan, yüreği yanık annenin bir kez olsun Metin Lokumcu aklına geliyor mudur?!

deniz Sahil Yolu nedeniyle yakınlarını kaybedenlerin ve canlarını kaybedenlerin aklına bir kez olsun gelmiş midir?

Gelmemişse kalanların canı sağ olsun, ölenlerin toprağı bol. Yaşasaydı Metin Öğretmen’de böyle derdi. Çünkü hiç bir çıkarı yoktu o yapılaşmaları engelleme eylemlerinden. Kişisel zararı da en az olacaktı Metin Lokumcu! Öyle birilerinin dediği gibi “dış mihrak” falan tanıdığı da yoktu! Öylesine güzel bir öğretmendi. Hakkından fazlasına itiraz eden, hakkını almak için inat eden bir devrimciydi, Metin Lokumcu! Felaketler olmasın diye felaketlere en önce can verenlerdendi!

Eğer gittiği yerlerden buraları görüyor olsa Metin Öğretmen, kendi gidişinden çok sözünü dinlemediklerine üzülürdü! “Beni dinlemediniz de böyle

“Bir öğretmen yıllar önce bu felaketler olmasın diye mücadele ederken öldürüldü, ahlaksızlıklara karşı dururken; yanında duramadığımız için, hiç değilse öldükten sonra ona gerekli payeyi veremediğimiz için, şimdi biz canlarımızı daha kötü bir şekilde veriyoruz” diyen oluyor mudur acaba? Sel sularına kapılmışlardan tek bir kişinin aklına gelmiş midir Metin Lokumcu? “Eyvah ölüyoruz, keşke dinleseydik bu öğretmeni” diyen olmuş mudur? Metin Lokumcu, yanlış yapılaşma, HES barajları ve Kara-

oldu, ben size dememiş miydim” deme bilgeliliğini bile öne sürmeden.

Şimdi Metin Lokumcu zamanı. Yıkılan her evin çatısına, sudan çıkarılan her aracın ön camına, selin yıktığı her çocuk bahçesinin en ön kısmına ve canlarını veren herkesin mezar taşına bir Metin Lokumcu figürü koymak lazım. O da olmuyorsa, kalbimizin en müstesna köşesine bir Metin Lokumcu yerleştirmeliyiz ki, uğraşlar boşa gitmesin, verilen uğraşlar uğruna canından olanlar unutulmasın!

Toplu Sözleşme Düzeni ve İşçi Sınıfı

İşbaşı Gazetesinin 57. Sayısında Toplu Sözleşme Düzeni ve İşçi Sınıfı başlığıyla çıkan yazıya bir sendikacı dostumuzdan aşağıdaki eleştiri geldi

“Türk-İş’e bağlı sarı sendika üzerinden sendikal mücadeleyi aşağılayan bu yazı bizim emeğimize, mücadelemize haksızlık etmiyor mu? Sendikada yıllarca bila ücret özveriyle çalışan arkadaşlarımıza bir özür borcu var bu yazıyı yazanın. Sendikaları, karşı görüş yayınları gibi, genellemeyle aşağılayıp sonrada neden örgütlenemiyorlar diye tespitler yapmak siyaseten de kendi bindiği dalı kesmek. Kötü bir yazı olmuş.”

Bir yazıyı okuyup, eleştirmek çok önemli aslında. Eleştirinin doğruluğu yanlışlığı da o kadar önemli değil. Herkesin kendine göre doğruları vardır, ona göre eleştiri yapar, yanıt alır ve bir şekilde doğru bulunur veya yaklaşılr. Sanırım Mustafa Yahyaoğlu yazıyı tamamen okuyup ondan sonra böyle bir eleştiri yapmamış! Peşinen iyisiyle kötüsüyle, yanlışıyla doğruyla, tüm sendika sistemini savunmak için böyle bir eleştiri yapmasını da düşünmek istemiyorum En ufak bir hata veya bu konuda belge eksigi olsa elbette özür dilerim yazdıklarımın. Elbette sendikasızlığı öven bir yazı olsa, yine özür dilerim. Ama yazı da sendikacıların bu aymazlıklarının işçilerin sendikalardan uzaklaşıp, dolayısıyla da örgütsüzleştiklerini söylüyorum. Sendikaların işçileri, aidat ödeyen birer eleman olarak görmeleri işçi sınıfına ihanet olduğunu söylüyorum; sanırım, buna hiddetlenmemiştir, Mustafa Yahyaoğlu? Buna hiddetlendiyse yine bunları yazmaya devam edeceğimizi bilmeli.

Emeğimize haksızlık edilmiş gibi şeyler söylemiş. Tam tersi emek verenleri, hatta gereğinden az bile olsa emek verenleri göklere çıkaran bir sürü yazı yazıyorum. Komutanın karşısına çıkıp “gücünüz bize yetiyor öyle mi candarma komutanı” diyen sendikacıyı hiç tanımamama rağmen, alkışlamaktan ellerim patlıyor. Ankara yollarını arşınlarken ölen sendikacılar için haklı olarak yapmadığım övgü kalmadı. Ama asgari ücreti üç binlere çıkardık diye sevinip, işçilerin ödentilerinden, onların aldığı ücretin on katını alanlara nasıl insan demem beklenebilir? Buna da üzölmüş olamaz Yahyaoğlu!

Bir iş yerinde örgütlenirken, patronla anlaşılıp, işçileri sendikaya patronun yönlendirmesini isteyen sendikacılara ne denilse az olduğuna inanıyorum. Buna da kızarmı, Yahyaoğlu bilemiyorum?

Sarı sendika örnek gösterilerek sendikasızlığı

özendiren bir yazıymış! Sendikaların sarısının kırmızısının kalıp kalmadığına bir bakmasını öneririm. Hiç ücret almadan çalışan sendikacı varsa, elbette övgülerin en yücesini layık görürüm ama kaç kişi? Nerede? Onu da biliyorsa kendisi bizlere açıklamalı ki, öğrenip örnek gösterelim!

Belediyeleri yandaş parti kazanınca, işçileri kendi sendikalarına yönlendirmek sendikacılık değil, isminin önünde ne yazarsa yazsın, bırakın sarısını, sendika değil diye yazmaya devam edeceğim, Yahyaoğlu kızmaya devam etse de!

İşçilerin tazminatları için hukuksal destek verirken, elde edilen ücretin kaçta kaç pazarlığı yapılan sendikacılığa sendikacılık deniliyorsa, olmasa daha iyi değil mi? Hiç değilse işçiler, sendika da bizi ütmek için pazarlığa giriyor demez!

Fazla uzaklara gitmeye gerek yok. Turizm sektöründe çalışan işçilerin büyük çoğunluğu örgütsüz; bu yazıdan sonra mı örgütten vazgeçtiler, yoksa gazetelere manşet olan ve özellikle Antalya’da yıllar önce sendika liderlerine ateş püsküren işçilerin söylemlerine kulak asılmadığı için mi? Yoksa İşçi toplantılarını işçi düşmanı otellerde yapılr, oralarda örgütlenme çalışmaları yapıldığı için mi? Kalifiye işçilerin örgütlenmesini yeterli görüp, mevsimlik ve sıra elemanların örgütlenmesine gerek duyulmadan bir nevi patronun değirmenine su taşıdığı için mi? Hatta kayıtsız işçileri hesaba katmadan, yüz kişi çalışan işyerinde yirmi kişiyi örgütleyip, işyerinin yüzde yüzünü örgütledik demeler mi? Öyleyse hepsini örgütlediğiniz işçilerin hiç sesi çıkmadan nasıl hakları alınıyor diye sorulmaz mı sizlere? Sonra da örgütledik dediğiniz işyerlerinin anında örgütsüzleştigi başarı mı başarısızlık mı?

Özellikle turizm sektöründe gözde işletmelerin yöneticileriyle oluşturulan ahbap çavuş ilişkileriyle sözde örgütlenip, sonra işçileri ortada bırakmaları yazsak yine eleştiri hakkı doğarmı, Yahyaoğlu’na? Peki sendikaların sarısı, beyazı veya kırmızısının giderlerine bir baksın, bizden daha iyi ulaşır; sendikal giderlerin hangi kalemi işçi hakları için harcanıyor acaba? Tatil kıvamında, işçilerin olmadığı toplantıları örgütleyen sendikacıları, göklere çıkarıp “aman örgütlülük zaten yerlerde bir de biz vurmayalım” diye olması gerekenleri, olmaması gerekenler sınıfına itip kabul mü edeceğiz?

Sayın Yahyaoğlu, önce sendikaların nasıl yerlerde süründüğünü, işçilerin sendikalara nasıl baktığını, nasıl patronlardan daha çok işçilerin sendikalara kızdığını görsün de ondan sonra yapılan yanlışları

yazanlara bir şeyler söyleme hakkı bulsun kendinde. Kendi konfederasyonunun nasıl vasıfsız bir dernek durumuna düştüğüne bir bakıp, “arkadaşlar biz ne yapıyoruz” desin bakalım. Derken korkmasın şu anda üstten alta sözde delegelerle yaşama durumu dışına itilmekten. Önce o savaşı verip, oraları gerçek sendika olma yoluna soksun ki, hem sendikasını, hem de kendini dünyanın kahramanı ilan edelim.

Kötü yazı diyormuş Yahyaoğlu. İyi yazı yazmak diye bir derdimiz yok. Doğruları yazmak için savaşım veriyoruz. Aklımızın erdiği dilimizin döndüğünce, olması gerekenleri yazmaya çalışıyoruz. Acaba kötü yazı oluşu, “işçilerin tabanda örgütlenerek, işyerlerinden yönetime talip olmalarını önermemiz mi? En alt kademelerde çalışan biri sendika başkanı olduğu zaman işlerin rayına gireceğini vurgulayıp, işçilerin kulağına kar suyu kaçırmamız mı yazıyı kötü yapan? “Çok güzel sendikacılık yapılıyor, ara sıra basın açıklamaları da yapılıyor, toplu sözleşme mizansenleriyle sözde işçi haklarına sahip çıkılıyor ama sendika kendi aidatlarından vazgeçmemekle iyi de yapıyor, en lüks araçlara binip, en görkemli binalarda oturlarsa, işçinin haklarını daha iyi korurlar” diye bir yazı yazsak, eleştiri alır mıydık? Yazımız çok daha kötü mü, yoksa iyi mi olurdu?

Kimin zoruna giderse gitsin, en sevdiklerimizin bile hoşuna gitmezse gitmesin, biz yanlıslara yanlıs diyeceğiz. Az kalsak da doğruları söyleyip, itibar eden olursa, olması gerekenleri söyleyeceğiz. Söylediklerimizden dolayı, örgütle veya sendikayla ilgisi olmayan ama kendilerini Kaf dağının ardında görenlere zarar verip, o tür salaş örgütlenmelere zarar vereceksek, verelim. İşçi örgütleri, işçilerin hakkını ve gerçek çıkarlarını korumak için değilse, olmasalar daha iyi! Hiç değilse kötü örnek teşkil etmezler!

Doğu Avrupa Enerji Savaş Alanına Dönüşüyor

Bulgaristan, Batı askeri ittifakı ile Rusya arasında gerginlikler yaşanırken NATO’nun deniz koordinasyon çalışmaları için Karadeniz limanını kullanmasına izin vermeyi kabul etti.

Rusya’nın 2014’te Ukrayna’nın Kırım Yarımadası’nı ilhak edip, geçen yıl Ukrayna Donanması gemilerine el koymasının ardından, NATO, enerji jeopolitiği için yeni bir sınır haline gelen Karadeniz bölgesi de dahil olmak üzere Doğu Avrupa’daki savunmasını güçlendirdi.

NATO bu yılın başlarında Moskova’yı şaşkınlığa düşürerek Karadeniz’de, Romanya, Bulgaristan, Kanada, Yunanistan, Hollanda ve Türkiye’den 20 gemi ve mürettebatlarının katılımıyla askeri tatbikatlar yaptı. Rusya’nın Karadeniz filosu Kırım’da üsleniyor.

Amerika Birleşik Devletleri ve Bulgaristan, yaptıkları ortak açıklamada, “Karadeniz’deki güvenlik durumunu değerlendiren ABD, Bulgaristan’ın Varna Limanında NATO’nun Uyarlanmış İleride Kuvvet Bulundurma girişimi için bir denizcilik koordinasyonu işlevi sunma teklifini memnuniyetle karşılamaktadır” denildi.

Bulgaristan başbakanı Borisov Washington’a gelmeden önce gazetecilere verdiği demeçte, Rusya’yı kızdıracak bir hareket olacağı için, Karadeniz’de kalıcı bir NATO askeri üssüne izin vermeyeceğini söyledi.

Bulgaristan, ordusunu modernize etmek için askeri harcamalarını artırmaya devam etmeyi ve ABD’den ilk F-16 savaş uçaklarının satın alınmasının ardından bu yıl GSMH’sinin yüzde 2’si oranında NATO’nun harcama hedeflerine katılmayı kabul etti.

Bu, komünizmin 1990’ların başında çöküşünden bu yana ülkenin en büyük askeri satın alması olan ve ABD’den mühimmat, eğitim ve destek içeren 1.67 milyar dolarlık paketin bir parçasıdır..

Sekiz F-16 jetinin, Bulgaristan Hava Kuvvetleri’nin Sovyet yapımı MiG-29 filosunun yerini almak üzere 2023 ve 2024’te Bulgaristan’a teslim edilmesi bekleniyor.

İki başkanın yaptığı ayrı bir ortak açıklamada, Washington, Bulgar şirketleri ile savunma sanayii ortaklıkları oluşturmaya karar verirken, Sofya, savunma alımlarını ABD şirketlerine açmayı kabul ettiği ifade edildi.

Enerji Çeşitliliği

Ortak başkanlık açıklamasına göre, Washington, Bulgaristan’ın yalnızca doğal gaz ihracatı bakımından değil, aynı zamanda nükleer yakıt arzında da Rusya’ya enerji bağımlılığından kurtulmasına yardımcı olmayı hedefleyeceğini belirtti.

Bulgaristan’ın tek nükleer santrali Kozloduy, Rusya’nın sağladığı enerjiyi kullanırken, petrol ve doğal gazın büyük bir kısmını da Rusya’dan ithal ediyor. ABD, nükleer de dahil olmak üzere farklı enerji alanlarında işbirliğini incelemek için Bulgaristan’a bir “teknik ekip” gönderecek.

Ortak başkanlık açıklamasında, “ABD ve Bulgaristan, Kozloduy nükleer santrali için Amerikan nükleer yakıtının lisanslanmasını ve kullanılmasını hızla destekleyerek Bulgaristan’ın enerji güvenliğini artırmak için birlikte çalışmayı planlıyorlar” denildi.

ABD ayrıca Bulgaristan’ı, enerji sektörü siyasi olarak bağlı oligarşilerin kontrolü altına girdiğinde son on yılda erozyona uğrayan yolsuzlukla mücadele ve medya özgürlüklerini korumaya çağırdı.

RFE / RL OilPrice.com

Suçun Büyüğü Kimde?

Murat Kalender

Akarsular, Karadeniz'in doğusundan batısına doğru saldırıya geçti; uyarılarına itibar etmeyen insanlığa karşı. Bilim insanları, "deprem hariç diğer doğa olaylarını önleyebiliriz, tüm aymazlıklarımıza rağmen" diyor! Hatta "özellikle seller ve heyelanları, tamamen önleriz doğal olayları incelersek" diyorlar. "Çok basit ve ucuz bir yöntemle, yüz yıla kadar akarsu yataklarının izlerini saptayabiliriz" diyorlar. Hatta şu anda selden yok olmuş ilçelerin de bugünkü durumunun önceden belirlenmiş olduğunu söylüyorlar!

O zaman bilim ne işe yarar? Bunları öğrenmeye ve öğrenilenlerle afetleri önlemeye yarar. Bilim işe yaramasın diye vasıfsız bir sürü üniversite açtılar da, en vasıfsızından mezun olanları vasıflı olma zorunluluğu olan yerlere yönetici yapıyorlar!

Şimdi bu oluşunlar felaket mi, aymazlık mı? Bile bile lades demek mi, yoksa doğal afet mi? Yönetemezlik mi, yoksa yönetenlere karşı komplo mu? Herhalde, dereler ve çaylar komplo yapmış olamazlar. Eğer öyleyse, taşı tarağı toplayıp gitmek lazım. En çok da günün muktedirlerinin inancında olanlar, böyle düşünüyorlarsa, yani doğal bir gücün çok güzel yönetirken onlara komplolar düzenlediğine inanıyorlarsa; birileri ateş atıp ormanı yakıyor, diğeri suyu yukarılardan aşağıya doğru boca ediyor; alttaki öküz her ay boynuzunu sallıyorsa aşağıdan, hadi gidin artık demek değil midir?

Hadi biz markete girip, iki yüz lira verdikten sonra küfeciye taşıttığımız ürünlerin bir kısmını saklıyor, diğerlerini bir poşete koyarak resim çektirip, komplo yapıyoruz, doğanın da mı özel bir kini var sizlere? Hadi hiç işi yok da çöpten ekmek toplamaya muhtaç olmamasına rağmen, üzerine eski-püskü bir şeyler giyerek çöpten ekmek topluyor bazı komplocu analar, dereler de mi komplocu? İşçiler, açlık sınırının altında ücrete çalışmamalarına rağmen, yalandan sızlanıyorlar diyelim; ormanlar, size tepki olsun diye mi yakıyor kendilerini?

Hiçbiri değil tabii ki. Ne bir gizil güç, ne de bir gerçek güç, yalandan komplolar peşinde! Hatta gerçek güçlerin istemediği bir iktidarı devirecek mecali bile yok. Tam ölüm eşiğine gelmeden ses çıkaranlar da yok. Hatta ölürken, açlıktan guruldayan mide dışında ses eden bile yok! Hala neyin komplosu veya başkaldırısından bahsediyorlar acaba?

Depremlerden az zarar görmemek için pahalı da olsa erken uyarı sistemlerinden yararlanmak lazım; bilim insanları öyle diyor. Ve depreme dayanıklı

meskenler üretmek! Yangınlar dünyada insanlıktan önce de vardı, kendini yeniliyordu ormanlar, şimdi ise insanlık var ve yararlanıyorlar ormanlardan; en çok da en yaşamsal olan nefes alabilmek için! Öyleyse yananın yerine daha yangıncılarını dikme yerine kendisini yenilemesine izin vermek lazım. Ayrıca, bir kıvılcım olunca söndürmek lazım, ateşler çoğalınca önünde durmak zor oluyor! Derelerin canlar alıp varlıkları yok etmemesi içinse, bilim insanları "çok basit ve ucuz erken uyarı sistemleri var ama bizde yok" diyorlar, kurmak lazım; ayrıca işaretledikleri yerleri tespit edip oralardan uzak durmak lazım!

İnsanların komplo kurmamaları içinse, o çöplerden ekmek toplayanların yanına bir yanaşıp ahvalın ne diye sormak lazım. Asgari ücretle geçinen birine verdiğiniz parayla kendiniz iki gün idare edebiliyor musunuz? Bir denemek lazım!

Bunların hepsi pahalı şeyler, nerden bulacağız parayı demeyin. Zaten bulamıyoruz dediğiniz paraların kaynakları bunlar. Dereleri satıp, para kazanıyor, orman ürünleri şatafat kaynaklarınız! Tüm bunları üretkenler de en az bütçe ayırdığınız insanlar. Yani ürün sizin değil ki! Ürün üreten üreticilerin ve çalışan işçilerin. Onlar olmasa bir halt değilsiniz ki! Kimin malını kime çok görüyorsunuz?

Ama insanlar uyanmasın, derelerin önü doldurulduğu için taşıp facialara neden olduğunu kimse bilmesin, depremlerin kader olmadığını çakmasınlar, yangınlara öylecene baksınlar diye, size TOMA lazım, cop lazım, top-tüfek lazım! Bir de vatan elden gidiyor nidaları salladınız mı, ta Afganistanlardan sınırlar oluşturmak kolay oluyor! Vatan Millet Sarkarya'ya, bir de Din İman sosu koydunuz için hala bu pespayelikleri yiyoruz acı-tatlı!

Aslında biliyoruz, sizin sınırlarınızın olmadığını. Bize çizdiğiniz o görkemli sınırlara hiç takılmadığınızı iyi biliyoruz. Hani kanla çizdik diye övünüp, hiç dahliniz olmayan sınırlar var ya, onları istediğiniz zaman, işinize gelirse, bir çırpıda farklı yerlere dikeceğinizi de biliyoruz. Sınırları bize havale edip, sınırsızlıklar yaşadığınızı çok iyi biliyoruz; ama asıl bilmesi gerekenlere anlatamıyoruz... suçun büyüğü bizde!